

Arrest

nr. 269 024 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 april 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 april 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 26 april 2021 in toepassing van artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening instemden met de terugname.

Op 30 april 2021 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A.M.H., hierna de betrokkene, verklaart de Somalische nationaliteit te hebben. Op 12.03.2021 meldde zij zich aan bij onze diensten waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende zij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van reis- of identiteitsdocumenten.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 28.04.2016 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Op 02.04.2021 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde gehuwd te zijn met N.M.A.. Ze verklaarde niet te weten waar hij op dit moment is. Het enige dat ze weet is dat hij nog leeft. Samen zouden ze zes kinderen hebben, waarvan er een werd geadopteerd. Twee kinderen zouden overleden zijn, de anderen zouden nog in Somalië verblijven. Verder verklaarde de betrokkene geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat ze Somalië verliet in 2016. Ze zou naar Ethiopië zijn gereisd en daar 2 maanden en negen dagen hebben verbleven. De betrokkene verklaarde via een smokkelaar een paspoort hebben kunnen regelen, waarmee ze op 10.04.2016 vanuit Ethiopië naar Frankrijk reisde met het vliegtuig. Daar diende ze een verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaarde een negatieve beslissing te hebben gekregen waardoor ze op 12.03.2021 naar België reisde.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat dat het dichtstbijzijnde land was vanuit Frankrijk om een verzoek in te dienen. Ze verzet zich tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat ze daar vijf jaar was en geen enkele vooruitgang boekte. Ze verklaarde dat ze niet weet waar haar man is en dat haar kinderen in het nauw zitten. Ze zou in Frankrijk vier maanden lang geen onderdak hebben gekregen. De betrokkene is van mening dat ze niet kan teruggaan. Ze kreeg een brief om het land te verlaten en is van mening dat ze niet kan teruggaan omdat ze er geen slaapplek meer heeft.

Op 16.04.2021 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Op 26.04.2021 stemden de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met ons verzoek.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus

of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

In haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) verwijst het EHRM naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 en stelt dat verzoekers om internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig heeft: 'In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'. Het EHRM liet in deze zaak verder haar bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. De situatie in Frankrijk verschilt van de situatie in Italië, daarom zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op de situatie in Frankrijk in het algemeen of meer specifiek op deze zaak.

Zoals reeds vermeld stemde Frankrijk in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek om internationale bescherming werd afgesloten: "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2020 Update", laatste update op 18.03.2021, hierna AIDArapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 58). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Zo moeten aan Frankrijk overgedragen personen zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur, waarbij zij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 58-59). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de préfecture du Nord. We wijzen er ook op dat Rijsel de hoofdstad van deze prefectuur is en op ongeveer 20 kilometer van de grenspost van Rekkem ligt waaruit we besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur niet onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("Hébergement d'Urgence Dédié aux Demandeurs d'Asile"- HUDA, PRAHDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("Centres d'Accueil et d'Examen de Situation Administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 98.564 plaatsen (pagina 102). De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend (pagina 102-103).

In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (pagina 103). Hieromtrent wensen we op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan. Zo zullen er in 2021 4500 nieuwe opvangplaatsen gecreëerd worden door de Franse overheid (pagina 103). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt bovendien dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 111). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn ook van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in september 2020 verschenen rapport, "Centres et Locaux de Rétention Administrative – 2019 rapport", een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) opnieuw bezorgdheid over de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "Centres de Rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde dat ze diabetes en een te hoge cholesterol en bloeddruk heeft, net als last van maagzuur en hartkloppingen. Ze zou daarvoor medicatie nemen. Bovendien verklaarde de betrokkene eerder een operatie in Frankrijk te hebben laten doen. We benadrukken dat er tot op heden geen medische attesten of andere documenten betreffende haar gezondheidstoestand werden aangebracht.

We zijn dan ook niet in het bezit van concrete elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Frankrijk vanwege gezondheidsredenen een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat verzoekers om internationale bescherming, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (PUMA). Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) voor afgewezen asielzoekers of personen zonder verblijfsdocumenten (AIDA-rapport pagina 111). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste zeven werkdagen en een maand bij ernstige ziekte op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat betreft de door de betrokkene specifiek opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, namelijk omdat dat voor haar het dichtstbijzijnde land was (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, nadat haar verzoek werd afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. We herhalen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De betrokkene verzet zich tegen een overdracht aan Frankrijk, omdat ze daar in totaal vijf jaar was en geen enkele vooruitgang boekte. Hieromtrent wensen we nogmaals te benadrukken dat het de betrokkene niet toekomt om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene van mening is dat ze haar tijd heeft verdaan in Frankrijk, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de negatieve beslissing die de betrokkene kreeg in Frankrijk, herhalen we dat het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen geenszins noopt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken nogmaals dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot is de betrokkene van mening dat ze niet kan terugkeren, omdat ze eerder een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Ze kreeg er op het einde van haar verblijf geen bestaansmiddelen en slaappleaats meer. De betrokkene verklaarde in Frankrijk vier maanden geen opvang te hebben gekregen. We benadrukken dat Frankrijk op 26.04.2021 zijn akkoord gaf voor een terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. We herhalen dat we niet betwisten dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de condities in de Franse opvangstructuren, maar we zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken bovendien dat de betrokkene van in het begin verklaarde wel opvang te hebben gekregen in Frankrijk. Het zou haar pas ontnomen zijn op het moment dat ze een negatieve beslissing kreeg.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van ervaringen of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocate van verzoekster een pleitnota neer. De neerlegging van een pleitnota is niet voorzien in de vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekster ter terechtzitting, wordt het stuk niet als proceduristuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104). Waar verzoekster in de pleitnota en ter terechtzitting aanvoert dat zij haar belang behoudt, merkt de Raad op dat het belang geenszins wordt betwist. Waar verzoekster er op wijst dat er op 3 januari 2022 een beslissing tot verlenging van de termijn werd genomen, waartegen eveneens een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, staat dit de behandeling van de huidige zaak niet in de weg.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

- schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en met artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 17, § 1 ("soevereiniteitsclausule") van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking); - schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non- refoulementsbeginself) van voormelde Immigratiewet van 15

december 1980 in samenhang gelezen met artikel 33 (non- refoulementsbeginssel) van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd;

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginssel.

INTERNATIONAAL RECHT:

Europese Raad

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het hetzelfde Europees Verdrag getiteld «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

Verenigde Naties

Artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, luidt :

«A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

2) Die [geschrapt door het Protocol 1967] gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land van waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil terugkeren. [...].»

Artikel 33 van hetzelfde verdrag getiteld «Verbod op uitzetting of terugleiding ("refoulement")» luidt:

«1. Geen der Verdragsluitende Staten zal op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan het te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT:

Europese Unie

Artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, getiteld «Recht op asiel» luidt :

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Artikel 78 (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007, luidt:

«1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.

2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat:

- a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;*
- b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;*
- c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;*
- d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;*
- e) criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;*
- f) normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;*
- g) partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.*

3. Indien een of meer lidstaten ten gevolge van een plotselinge toestroom van onderdanen van derde landen in een noodsituatie terechtkomen, kan de Raad op voorstel van de Commissie voorlopige maatregelen ten gunste van de betrokken lidstaat of lidstaten vaststellen. De Raad besluit na raadpleging van het Europees Parlement.» (eigen onderlijning).

Paragraaf 1 van artikel 17, getiteld «Discretionaire bepalingen», van de Dublin III-Verordening van 26 juni 2013, luidt :

«1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.».

NATIONAAL RECHT:

België

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

«Alle machten gaan uit van de Natie.»

Artikel 34 van dezelfde Grondwet luidt:

«De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.»

Artikel 48/3, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.» (eigen onderlijning).

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat het non-refoulementsbegin­sel in het nationaal recht erkent, luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbegin­sel.»

Toelichting. Artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wordt als volgt toegelicht:

«The text of the Article has been based on TEC Article 63, now replaced by Article 78 of the Treaty on the Functioning of the European Union, which requires the Union to respect the Geneva Convention on refugees. Reference should be made to the Protocols relating to the United Kingdom and Ireland, annexed to the Treaties, and to Denmark, to determine the extent to which those Member States implement Union law in this area and the extent to which this Article is applicable to them. This Article is in line with the Protocol on Asylum annexed to the Treaties.» (eigen onderlijning) (Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24)

en het Hof van Justitie bevestigt in haar rechtspraak de volledige en onverkorte toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7):

«The European Council meeting in Tampere on 15 and 16 October 1999 envisaged, inter alia, the establishment of a Common European Asylum System, based on the full and inclusive application of the Convention relating to the Status of Refugees, signed in Geneva on 28 July 1951 (United Nations Treaty Series, Vol 189, p. 150, No 2545 (1954)) ('the Geneva Convention'), which entered into force on 22 April 1954. The Convention was supplemented by the Protocol relating to the Status of Refugees, adopted in New York on 31 January 1967 { 'the 1967 Protocol'}, which entered into force on 4 October 1967.» (eigen onderlijning).

3.2.

3.2.1. De bestreden beslissing (W) is als volgt gemotiveerd:

[...]

De bestreden beslissing beoogt verzoekende partij naar Frankrijk terug te brengen opdat deze laatste de «volgende» asielaanvraag van verzoekende partij zou behandelen.

Deze volgende asielaanvraag wordt beperkt tot de nieuwe elementen terwijl uit de brief van de Franse raadsman van verzoekende partij van 8 februari 2021 blijkt dat deze eerste asielaanvraag niet ernstig werd onderzocht maar in hoofdlijnen er op neerkwam dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij een voldoende band met Frankrijk had noch bewees dat zij niet naar Somalië zou kunnen terugkeren en re-integreren cf. stuk nr. 3):

En effet, le Tribunal considère notamment que vous ne justifiez pas d'attaches personnelles ni d'une intégration suffisante en France et que vous ne démontrez pas ne pas pouvoir vous réinsérer socialement en Somalie.

Dit komt overeen met de verzwaarde bewijsvoering wanneer de asielzoeker van een veilig land van herkomst komt wat niet in hoofde van verzoekende partij het geval is.

De verplichte bewijzen zeggen niets over de gegronde vrees van verzoekende partij voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit in de zin van artikel 48/3 of het reëel risico op hardheidsddrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 48/4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Verwerende partij kan dus niet uitgaan van het vertrouwensbegin­sel als zou Frankrijk de haar opgelegde verplichtingen ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De samenvatting door de Franse raadsman van de motieven het tribunal administratif de Lille beantwoordt geenszins aan een beoordeling van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zoals deze in de Belgische nationale wetgeving bij artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, is omgezet.

Het motief (cf. stuk nr. 2, p. 2/7):

[...]

Is geenszins ernstig en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Evenmin is de gevolgtrekking die verwerende partij daaruit maakt, ernstig:

[...]

De implicatie die verwerende partij aanneemt is niet ernstig en foutief. Verwerende partij had minstens moeten nagaan of de beslissing van het tribunal administratif de Lille wel voldeed aan het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Wat zij niet deed met een kennelijk verkeerde inschatting en conclusie omtrent het vertrouwensbeginsel en het individueel verzoek volgens de voorschriften zoals bijvoorbeeld uitgewerkt in het Handbook on the procedures and criteria for determining refugee status: under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of refugees van het Office of the United Nations High Commissioner for Refugees waarvan de principes in de artikelen 48/3 en 48/5 en volgende van de Immigratiewet van 1980 werden omgezet.

Verwerende partij wist minstens diende vanuit haar wettelijk opdracht te weten dat Frankrijk niet aan haar internationale verplichtingen in zake asiel had voldaan.

Het motief kan de bestreden beslissing niet schragen en de overige motieven kunnen dit fundamenteel tekort geenszins herstellen.

De overige motieven zijn hieromtrent volkomen irrelevant.

Uit het AIDA-rapport (cf. stuk nr. 4) blijkt verder dat de asielaanvraag van verzoekende partij bij terugkeer in Frankrijk als een volgende asielaanvraag zal worden behandeld waardoor de gegronde vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid van verzoekende partij nooit ten gronde zal onderzocht worden.

Verwerende partij diende wel degelijk de soevereiniteitsclausule toe te passen om verzoekende partij haar onvervreemdbaar recht op klassiek asiel te waarborgen zoals verwerende partij zich als Hoge Verdragssluitende Partij bij het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd, daartoe verbond.

Schending van de motiveringsplicht.

Verder neemt verwerende partij de bestreden beslissing op grond van verschillende bepalingen van de Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 die zij citeert, waardoor zij aan verzoekende partij haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd terwijl de wetsbepalingen die hierboven worden geciteerd niet toelaten dat verwerende partij toepassing maakt van de Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 zonder eerst zich over het klassiek asiel te hebben uitgesproken en terwijl zowel de Europeesunierechtelijke bepalingen zoals hiervoor geciteerd met onderlijning als het Hof van Justitie van de Europese Unie de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd bevestigen (HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7; cf. eveneens: Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

De klassieke asielrechtelijke bescherming is een autonoom internationaal beschermingsmechanisme dat bestaat uit artikel 1, A, § 2 van het voormelde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van

28 juli 1951 zoals gewijzigd plus artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat haar omzetting in het Belgisch nationaal recht is. Dit autonoom recht i.e. alleenstaande rechtszuil dat bestond vóór dat de Europese Unie tot stand kwam en waarnaar het Europese Unierecht enkel kan verwijzen. Door als Hoge Verdragssluitende Partij tot het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 toe te treden heeft verwerende partij haar soevereiniteit op dit punt overgedragen zij kan dit geen tweede keer overdragen aan de Europese Unie.

Bijgevolg was verwerende partij verplicht de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij aan het exclusief bevoegde Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onverwijld en zonder beoordelingsruimte over te maken.

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen artikel 1, A, § 2 van voormeld UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L., Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule, UGA, 2013, p. 292).

In casu betekent dat verwerende partij pas van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 gebruik kan maken nadat zij de klassieke asielaanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waarvan zij de omzetting is heeft onderzocht en afgewezen. Wat zij niet deed.

De Europese Unie is geen partij bij het voormelde UN Vluchtelingen-Verdrag van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8) maar kan enkel middels artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) zoals supra geciteerd waardoor verwerende partij zich niet kan beroepen op interstatelijke vertrouwensbeginsel temeer omdat zij zelf verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat er op wijst dat de gemeenschappelijke Europeesrechtelijke asielprocedure en het uniforme Europeesrechtelijke status van asiel geen systeemfouten uitsluiten waardoor verwerende partij zich niet kan beroepen op interstatelijke vertrouwensbeginsel en het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan aanwenden om artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat het klassiek asielrecht garandeert, terzijde te schuiven (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8).

In elk geval had verzoekende partij de klassiek asielaanvraag van verzoekende partij moeten onderzoeken en kon zij geen gebruik maken van de Dublin-III Verordening als escapeclausule.

Schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De overige ingeroepen motieven van de bestreden beslissing over de instemming met het terugnameverzoek etc., kunnen de voorgaande tekortkomingen niet rechtzetten en bijgevolg evenmin de bestreden beslissing schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en het verbod op direct of indirect refoulement.

Door de klassieke asielaanvraag niet te behandelen schendt de bestreden beslissing artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (RVV 3 februari 2017, nr. 181.740) kan zij de bestreden beslissing niet remediëren.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 18.1 (d) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-Verordening).

Luidens artikel 51/5, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet gaat de minister of zijn gemachtigde, zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

De vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat gebeurt volgens de criteria van de Dublin III-Verordening, naar luid van artikel 3 eerste lid ervan.

Waar verzoekster betoogt dat in geval van een conflict tussen internationaalrechtelijke bepalingen het Verdrag van Genève voorrang moet krijgen op de unierechtelijke bepalingen, moet zij in eerste instantie aantonen dat er sprake is van een dergelijk conflict.

De derde considerans van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven.[...]”

In de derde considerans van de Kwalificatierichtlijn werd ook al gesteld:

“De Europese Raad is tijdens zijn bijzondere bijeenkomst in Tampere op 15 en 16 oktober 1999 overeengekomen te streven naar de invoering van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 („het Verdrag van Genève”), zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het protocol”), en zo het verbod tot uitzetting of terugleiding (nonrefoulement) te handhaven en te garanderen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd.”

Verzoekster stelt dat de Belgische staat haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft, heeft overgedragen door ondertekening van het Verdrag van Genève en dat zij deze geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie. Dit blijkt echter geenszins uit de door verzoekster aangevoerde artikelen 33 en 34 van de Grondwet.

Daarbij komt nog dat de Belgische staat, door toe te treden tot het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag op de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) zich heeft ingeschreven in de bepalingen ervan.

Artikel 2.2 van het VWEU stelt:

“In de gevallen waarin bij de Verdragen op een bepaald gebied een bevoegdheid aan de Unie wordt toegedeeld die zij met de lidstaten deelt, kunnen de Unie en de lidstaten wetgevend optreden en juridisch bindende handelingen vaststellen. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid uit voor zover de Unie haar bevoegdheid niet heeft uitgeoefend. De lidstaten oefenen hun bevoegdheid weer uit voor zover de Unie besloten heeft haar bevoegdheid niet meer uit te oefenen.”

Volgens artikel 4.2.j) van het VWEU heeft de Unie een met de lidstaten gedeelde bevoegdheid in het domein van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Volgens artikel 78, eerste lid van het VWEU ontwikkelt de Unie een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“2. Voor de toepassing van lid 1 stellen het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure maatregelen vast voor een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat omvat:
a) een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de hele Unie geldt;
b) een uniforme subsidiaire-beschermingsstatus voor onderdanen van derde landen die, als zij geen asiel krijgen in de Europese Unie, internationale bescherming behoeven;
c) een gemeenschappelijk stelsel voor tijdelijke bescherming van ontheemden in geval van een massale toestroom;
d) gemeenschappelijke procedures voor toekenning of intrekking van de uniforme status van asiel of van subsidiaire bescherming;
e) criteria en instrumenten voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;
f) normen betreffende de voorwaarden inzake de opvang van asielzoekers of van aanvragers van subsidiaire bescherming;
g) partnerschap en samenwerking met derde landen om de stromen van asielzoekers of aanvragers van subsidiaire of tijdelijke bescherming te beheersen.”

De Dublin III-Verordening is, onder andere instrumenten, de veruiterlijking van dit gemeenschappelijk beleid, en meer in het bijzonder vloeit deze voort uit de toepassing van artikel 78, tweede lid, e) van het VWEU.

Voorts komt verzoeksters kritiek in wezen neer op wetskritiek, nu artikel 51/5, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zoals reeds gesteld, een onderzoek veronderstelt, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, naar de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hiervoor is de Raad niet bevoegd.

Artikel 3, eerste lid van de Dublin III-Verordening stelt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

Artikel 17 van dezelfde Verordening stelt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Het gemeenschappelijke Europees asielstelsel, waartoe zowel de Franse als de Belgische Staat als lidstaten van de EU zijn toegetreden, stoelt zoals hiervoor reeds is gebleken, op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève. Indien verzoekster, zoals *in casu*, wilt aantonen dat *“haar recht op klassiek asiel”* haar zou worden ontzegd, dan komt het haar toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de Franse asielinstanties, aan dewelke zij volgens de thans bestreden beslissing kan worden overgedragen, niet handelen conform het voormelde principe of dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de bepalingen van de Dublin III-Verordening.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd over de Franse asielprocedure. Verweerder motiveert dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van verzoekster.

Verzoekster voert echter aan dat haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk niet ernstig werd onderzocht. De administratieve rechtbank te Rijsel zou geoordeeld hebben dat verzoekster niet aantoonde dat zij voldoende banden heeft met Frankrijk en daarenboven niet bewijst dat zij niet kan terugkeren naar Somalië om aldaar te re-integreren. Verzoekster voert aan dat een dergelijke beoordeling *“overeenkomt met de verzwaarde bewijsvoering wanneer de asielzoeker van een veilig land van herkomst komt, war niet in hoofde van verzoekende partij het geval is”*. Er werd volgens verzoekster niet gemotiveerd betreffende haar gegronde vrees voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of het reëel risico op een mensonwaardige behandeling.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoekster voormelde elementen thans pas voor de eerste keer aanvoert. Zij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volledigheidshalve dient de Raad vast te stellen dat het voormelde vonnis van de rechtbank van Rijsel niet voorligt en dat verzoekster zich ertoe beperkt te verwijzen naar een schrijven van haar advocaat in Frankrijk. Louter en alleen op basis van dit stuk kan de Raad niet afleiden dat de Franse asielinstanties wel degelijk handelden in schending van de Dublin III-Verordening. Uit dit schrijven blijkt immers geenszins dat het vonnis waarnaar verwezen wordt, verzoeksters verzoek om internationale bescherming als voorwerp heeft. Hierbij dient de Raad er immers op te wijzen dat uit het AIDA rapport volgt dat niet de gewone administratieve rechtbanken bevoegd zijn voor de behandeling van de beroepen in het kader van het asielcontentieux, maar wel de ‘Cour nationale du droit d’asile’.

Waar verzoekster betoogt dat uit het AIDA rapport afgeleid kan worden dat haar verzoek om internationale bescherming bij terugkeer naar Frankrijk als een volgend verzoek om internationale bescherming behandeld zal worden en derhalve niet ten gronde onderzocht zal worden, verduidelijkt zij niet waarom een dergelijke praktijk een schending uitmaakt van de Dublin III-Verordening.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Verordening 604/2013. Zoals uit artikel 17, 1 van dezelfde Verordening al blijkt, is verweerder niet verplicht om gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule en verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat daar in haar concrete geval anders over moet worden gedacht.

3.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 2 van het EVRM, artikel 74/17 van de vreemdelingenwet en artikelen 1 en 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT